

ВІСНІК Беларусь

і літэратурны.

Умовы падпіскі:

На год.....12р. —

Напоўгода.... 7р. —

На 1 мес.... 1р. 50к.

Адрэс рэдакцыі і адміністрацыі: г. Мінск Захаравская, 18. Тэл. 776.

Перамева адрэсу 50 к.

Год выдання II.

№ 19. 1918 г.

26-го мая

1918 г. № 19.

ГАДАУШЧЫНА СЬМЕРЦІ МАКСІМА БОГДАНОВІЧА.

(12 ч—1917 г.—12 ч—1918 г. ст. ст.)

М. Богдановічу.

Васновая ліра, чароўная ліра,
На рэніцы града аб сонцы;
І струны сыгравалі аб зорачнай шыры,
І струны сыгравалі без конца;
І вабілі згулі аямныя абшары,
І лесны лісіся у хвалі,
І рэху будзіла таемныя мары,
І плакалі людзі ад жалю...

Бо нельга ні плакаць, як блізкі с
чужым

А бедных ратаях гавора:

Бо нельга ні плакаць аб роднай
краіне,

Дзе здызекі, пакута і гора.

Поэта душа сувакою ні знала,

Бо думкі да высі імчаліся;

Імчаліся да пушчы, да рэчнага вала.

Іграу ён, а струны ўсе рваліся...

Усе рваліся, бо сыграву магутныя
лікі

Замоцны былі, завязалі...

Са струнамі ліры і струны душы

Парваліся

Далека ад роднай мяжы

Нашоу наш поэт той адвечнай дарогай,

Што плазень аж да Самага Бога.

Бо позыме сэрца паліло—ні грэло.

У тым позымі сэрце згарэло...

А песні поэта на нашай зямлі

Сыгравець сын гора, тугі.

Іх зыкі ні моукнуць — ні змоукнуць
ніколі

У весках убогіх на полі.

Душа песняра іх жыццём акрапіла,

Дада ім ватхненную сілу;

І людзі іх слухаюць — слухаць іх
будуць,

Ніколі аб іх ні забудуць...

Ясакр.

Памяці Максіма Богдановіча.

(У рочніцу яго сьмерці).

Навекі сьціх песняр наш мілы,

Пакінуу ліру сіратой.

Гарэу аднэй аж да магілы

Ты думкай шчыраю сьвятой.

Здалек ад Бацькаўшчыны, хворы,

„Вянок“ безсьмертны ты сплятаў;

У «вяселых струнах пераборах»

У свой родны край пералятаў.

Ты аквяду жыццём і верай

Вось гэты хмурны, бедны люд.

Прад ім ужо новай долі дзьверы,

А ты—ні чуеш... ты—ні тут.

Але жыве твой покліч звонау,

Жыве чароўных музау рой!

Німа для іх цяпер прыгонау—

Апекі зьнішчанау, староу!

Там вечны покой, адпачынак,

А тут ні вызначаны лёс,

Чуць нарыхтованы будынак

Ды, як дауней,—мільёны сьлез.

Прачніся! глянь ты, наш прарочэ!

Што будзе з гэтаго, скажы?

Чаго ж яшчэ сьвет ад нас хоча—

Чые псуем, мы рубяжы?

Не!.. спачывай ты лепей ціха

У нізмерным царстві лірных слоу.

Ні згіне родная ткачыха—

Тэ долю Бацькаўшчына зноу.

Сьпі, верны сын свае айчыны!

Ты скончыу песні, як умеу.

Пра зоры сьветлай будучыны

Знаць, ні дарэмны твой напеу!

Макар.

